

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Prolog til nordisk Musikfest

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Tredje Deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Tredje Deel.*, 1895, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt03-shoot-idm140152135967856/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Tredje Deel.

Tvætte hendes Lok, kysse Liv i hendes Blik,
den Daad turde *Skjaldekongen* vove —
men *Heiberg* var det, som Tanken fik
at lade hende sjunge ved Hove!
— Og Tæppet gik op ved en Kongefest,
og *Elverhøjs-Sangene* toned —
de Klange laa Hjertet allernæst,
den gamle Harpe blev kronet.

Ja *Folkevisen* — hun er en *Agnete*,
der fjæled sig i Bondens ringe Hytte,
men løftes op til Brudebord i Hallen,
og hylde som den ægte Ridderdatter,
hvem Kongen selv har staaet Fadder till
Guddatter, som hun er af *Nordens Aand*,
hun kjendtes paa hans kongelige Gave!
hun ejed Ringen, Sangens ægte Guld!
Man vidste ikke rigtig, *hvad* det var
der virked som et gammelt Barndomsminde,
som Græssets, som Konvallis Morgenduft —
men der var Noget, som blev varmt herinde!
— Hin Kveld stod Folkevisen Brud med *Kunsten*,
i *Kuhlaus* fine, lette Brudeslør,
og vor Romance, vore bedste Toner,
de bærer alle hendes Modermærke!
Hun har sin Slægt trindtom i høje Norden,
de mylred' frem paa Fjeldet og i Dalen —
Vallpigens Sang, Hardangerguttens Fele
har taget hendes Strenge-Spil i Arv —
men i Alverdens ægte Tonekunst,

hvor store, rige Former end den rummer,
vil altid — under Rhythmers Bølgegang
og Harmoniers Brus og Farvers Glimren —
fornemmes fra det Dybe som en Rislen
af Folkevisens favre Tonefald:
det sjælfuldt Eukle, som kan Hjertet røre!
— Smyk Dig med *den*, Du Nordens Tonekunst,
alt mens Du gaar i Lære hos de Store:
den søde Hjemmeklang i Moll og Dur
fra Bøgeris, fra Elveløb og Sætre —
vrag ikke *den* for hundred Orchideer,
thi den er Toneskovens vilde Rose!

— Med dette Ønske byder jeg Velkommen —
Retten er sat, Dem selv tilhører Dommen!

»Røde Kors«.

I.

Grumme *Krig!* Dit Lyn, din Torden
skaar en Ungskov ned —
tom er dog den Drøm paa Jorden
om en evig Fred.
Folke-Had sin Sejd vil galdre,
Kjedlen sprude Damp —
indtil nye Verdensaldre
fødes gjennem Kamp.